

הארת השבת

אמרים פנינים וסיפורים על פרשת השבוע

פרשת ויקרא תשפ"ב

פרשת זכור

גליון: 102

א לעבטיגעןער שפּת

מאת הרב יהודה צבי שפירא רב המוסדות

קרבן מנחה שְׁלָנוּ

פְּנִינֵי פְּרָשָׁה

"ויקרא אל משה" (א. א.)

בדברי רש"י "ויקרא" עם א' זעירא לשון חיבה. ובאומות העולם כתוב: "ויקר' ללא א'".

ואפ"ל ע"פ המובא (הקדמת תיקוני זוהר, ליקו"מ ו'): **'לית אדם בלא אלף'**, והרי רק עם ישראל נקראים: **'אדם'**. **'אתם קרויים אדם'**. לכך אצל אומות העולם כתוב: **'ויקר' ללא א'**. שחסר אצלם א', של **'אדם'**.

כן אפ"ל ע"פ המובא (ליקו"מ רפ"ב, ועוד): שמחומש **'ויקרא'** מתחילים לקרוא ולהיכנס לתורה, ולכך מתחילים התינוקות **'ויקרא'**. **והתחלה**, זו **'חיבה'**, ככל דבר חדש והתחדשות שיש בה משום חיבה וכמובא בחז"ל, וזהו: **"ויקרא" לשון חיבה**.

וזה מלמדנו, שאם רוצים **חיבה לתורה יש להתחיל תמיד בהתחדשות**, הרומזת על אות א', שהוא ראשית והתחלה, וכדברי חז"ל **'שבכל יום יהיו בעיניך כחדשים'**.

כן אפ"ל, שתוספת אות: א' שנאמרה בלשון **חיבה למשה**, רמז ישנותיו של משה רבינו. **אל"ף בגמטריא: מאה ואחד עשר**, ועוד המילוי של האותיות: **"א'ל"ף, ל'מ"ד פ"י"**, ועם הכולל, גמטריא **מאה ועשרים** כמנין שנותיו של משה רבינו.

"ויקרא אל משה" (א. א.)

ע"פ דברי ה'דגל מנחה אפרים'. בקושיית הזוהר, שבבריאת האור כתוב: **"ויקרא אלוקים לאור יום"**, ובבריאת החושך, כתוב: **"קרא"**, וילחשך קרא לילה.

ובתירוץ: שאור זה טוב, ואין טוב אלא תורה. ולכן בבריאת האור כתוב: **"ויקרא" עם אותיות: ו' י' יתירה**, מתיבת - **"קרא" ורחבן ו'**, ו- **"דברות"**. וגם אצל משה רבינו כתוב: **"ותרא אותו כי טוב הוא"**. ומפרש"י שנתמלא הבית אורה. וזה ויקרא אל משה' שאצל משה שהוא בחינת: **'תורה' יש לומר: 'ויקרא' ב- ו' י' ע"כ**.

ואפ"ל בדבריו: **'א'ל משה'**, סופי תיבות - **ליחות ה'ברית'**. ור"ת: **'א'ל משה'** - א' קבלת התורה מ-**'א'לקותו יתברך**, ב- מ' יום. רמז על התורה, דלכך כתוב **"ויקרא" כדבריו**

"ויקרא אל משה" (א. א.)

'ויקרא', עם א' זעירא, להראות חיבתו של משה (רש"י). ואפ"ל, **'ויקרא' בגמטריא: 'שלוש מאות ושבע עשרה'**, כנגד: **"ש"י עולמות שעתיד הקב"ה להנחיל לכל צדיק"** (מ"ת ל"א, ועוד). ועוד **"שבעה חופות** שעתיד הקב"ה לצדיקים לעתיד לבא" (ב"ב ע"ח. זוהר ברמ"ח), וזהו, **חיבתו** - ממה שמנחיל לצדיקים.

ואפשר להוסיף עוד על מספר שבע, בתוספת על מספר **"ש"י"** למספר: **'ויקרא'**. בהקדם ע"פ **דברי הזוהר הק'** (ויחי רל"ט) שמקשה על א' זעירא, ובין תירוץ: **שבכאן לא היה בשלימות, מכיוון שזה היה במשכן - שהיה בחוף לארץ, ולא בארץ ישראל. וכן מתרץ הזוהר עוד**; משל למלך שיושב על כסא מלכותו, וכתר מלכות עליו, הוא נקרא אז: **'מלך גליון'**. וכשירד לעבדיו נקרא **'מלך זוטא'**, כך, כל זמן שהקדוש ברוך הוא מלך לעילא על כולל, נקרא מלך. וכשירד ממדוריו העליונים למטה, הוא גם נקרא מלך, אך לא בדרגא העליונה כמקודם. לכך כתוב: **א' זעירא ע"כ**.

רק עם זה האיכר אחזור לבית המלך וכך נשא רבינו את משלו: מלך יצא הייערה לצוד ציד, ולשם כך החליף את בגדי מלכותו לבגדים פשוטים שלא יכירוהו. ולפתע; רעמים, ברקים וגשמי זעף ניתכים על פני הארץ. ומאימת סערה זו כולם התפזרו ללא המלך.

המלך, תועה בעבותות היער החשוך, עד שהבחין באורות מרחוק. רץ הוא כולו רועד מקור ורטוב מגשמים לעבר הבתה העלובה בקצה היער.

לאחר נקישות קלות, פותח האיכר את דלתות ביתו, מארחו בביתו, מסיק את התנור, וגם נותן לו בגדים חמים. ומציע לפניו ארוחה דשנה - ממה שברשותו, לסעוד לבבו. סעודה אשר נעמה לחכו כסעודת מלכים. בסיום ארוחתו הציע לו את מיתול על המזרון הפשוט שבביתו, נעים ונוח היה לו בשנת ישרים זו.

כעבור זמן מה, מתדפקים משרתי המלך על דלת האיכר, בשאלתם: **'שמא מצוי פה מלכנו'**? רמז האיכר על ההלך הישן במנוחה ושלוה.

כן, זהו מלכנו הרם, הכריזו בגאון: **'אדוננו המלך! באנו להחזיר את מלכנו לארמון המלוכה!'** אך המלך בתשובתו: עמכם, לא אשוב לארמוני, שוב אשוב, רק עם זה האיכר שהעניק והשתדל עבורי בכל נפשו, רק עמו אחזור...

עם אותם יהודים אשר נותנים את אשר להם, הפשיטות והתמימות של עבודתם הנובעת מלבם ונפשם, עמם יחזור המלך לבית מלכותו, אלו יכתירו את מלך המשיח - סיים רבינו את משלו.

חשוב הוא, איכר זה שנתן למלך את כל ללבו וחפצו. חשובה היא הקרבן מנחה, קרבנו של עני, שהוא כמקריב את נפשו, כי על כן נותן הוא מכל לבו - כל מה שיש לו, מה שהוא יכול לתת. גם אותם הנלחמים בתפילותם לכוננת התפילה, אלו החפצים להתקדש ולא עולה תמיד בידם, אשר הם בבחינת קרבנות.

מציל מה שיבדו מהשריפה

ועוד זאת מסופר, בספר **"כוכבי אור"**, להרה"ק רבי אברהם ב"ר נחמן, והא לך לשונו: **"שמעתי אשר פעם אחת הייתה שריפה בעיר ברסלב, אחר כך הלך מוהרנ"ת ז"ל עם עוד איזה אנשים להביט על מקום השריפה, וראה שהבעל הבית בוכה מאוד ומחפש אחר איזה חתיכת עץ או ברזל, שיצטרך לו עוד בעת שיבנה ביתו מחדש, וליקט אותם אחד אחד"**.

ענה מוהרנ"ת ואמר לאנשיו: **"הראיתם איך שזה הבעל הבית שנשרף ביתו, עם כל זה אינו מייאש את עצמו, ולחזור ולחפש כל הדברים שיצטרכו לו בעת הבנין? כן הדבר ברוחניות גם כן, אף שהבעל דבר מתגבר מאוד על האדם וכמעט ששורף אותו לגמרי, אף על פי כן אסור לו לייאש את עצמו, רק צריך ללקט ולחפש איזה נקודות טובות מתוך ריבוי החטאים אשר נכשל בהם, ועל ידי זה יזכה לשוב להשם יתברך באמת, כמבואר בתורה **'אזמרה' (ליקוטי מוהר"ן רפ"ב)**"**

נעלה גם אנו את מנחתנו אנו, את ה'קרבן עני' שלנו, את מה שחננו ה', מה שאנו כן יכולים לתת, נקריבנה ונעלהו. אותה תפילה, לימוד ומעשים הטובים שלנו, על אף שהם נראים לנו כדלים וכעניים, כדברים קטנים ולא חשובים, אך למעלה הם נקריבים לקרבן להשם, ועצם אזכרתה - עולה לריח ניחוח.

השבוע פרישיתנו עוסקת בדיני ולימודי הקרבנות. כשבין הקרבנות, לומדים אנו על 'קרבן מנחה'! וכך כתוב בפסוק: **"ונפש כי תקריב קרבן מנחה לה'"**.

רש"י בפירושו כתב ע"כ: **"לא נאמר נפש אלא בקרבן מנחה, מי דרכו להתנדב מנחה? עני! אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאלו הקריב נפשו"**. מה העני הזה מביא? סולת שיוצק עליה שמן ומוסיף לבונה, והפסוק כתב עליו: **"והקטיר הכהן את אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחוח לה"**.

נוקב עד התהום, ומגיע מסוף העולם ועד סופו בליקוטי הלכות (תפילת המנחה ז' מ"ד, ובעוד מקומות) מאריך לדבר בדבר עבודת קרבן מנחה זו של העני. בתמצית דבריו מביא את דברי המדרש רבה (צו פרשה יח): **במעלת קרבן מנחה: 'כל הקרבנות אינם באים חציים, וזו (קרבן מנחה) באה חצייה, מחציתה בבקר ומחציתה בערב. ולא עוד אלא כל מי שמקריב אותה מעלה עליו הכתוב, כאלו הוא מקריב מסוף העולם ועד סופו, שנאמר: כי ממזרח שמש עד מבואו'**.

וכותב על כך רבי נתן: **כי בחינת 'קרבן עני' שהיא עיקר התשובה, נוקב יורד עד התהום, ומגיע מסוף העולם ועד סופו, ממזרח שמש עד מבואו. כי כל אדם שבעולם בכל דרגא ובכל מקום שהוא, אפילו הרחוקים מאד מאד, גם לשם מגיע התיקון והעצה הנזכרת של בחינת קרבן עני, שהוא בחינת: אחד המרבה ואחד הממעיט... שבאיזה בחינת התעוררות כל שהוא, בכל נקודה ונקודה טובה יכולין לשוב לה' יתברך, רק שירגיל עצמו להתפלל ולפרש שיחתו לפניו יתברך, בבחינת: 'תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו'. שישפוך שיחו כמו השופך מים, אפילו אם נדמה לו שהוא בלי שכל ובלו כוונה הראוי, אף על פי כן את כל אשר עם לבבו ישפוך שיחו לפניו יתברך בבחינת: 'שפכי כמים לבך נכח פני ה''. וזה יקרא מאד בעיני ה' יתברך"**.

היגיעה בעצמה היא בבחינת קרבנות

וכך ע"פ דברי רבינו שיחות הרי"ן (י"ב): אלו הרוצים להיות אנשים כשרים ולהכנס בעבודת ה', יש להם בלבולים גדולים ומניעות גדולות, שאינם יכולים לתת עצה לנפשם, וכל מה שרוצים לעשות בעבודת ה' קשה להם לעשות כראוי. אומר רבינו על - כך:

"דע שזה בעצמו שהם מתייגעים ולהוטים לעשות איזה עבודה, או לקדש עצמו באיזה קדושה, אף על פי שאינם יכולים לגמור כראוי. זה בעצמו שהם מתייגעים ולהוטים אחר זה, הוא בחינת קרבנות, בבחינת (תהלים מ"ד כג): 'כי עליך הורגנו כל היום נחשבנו כצאן טבחיה', ואיתא בתיקונים (תיקוני' כט): שיה בחינת תפילה, שהיא בחינת קרבנות... ואפילו אם אינה זוכה להתפלל כראוי, אף על פי כן היגיעה בעצמה שמייעג עצמו בכל כוחו ומוטר נפשו להתפלל כראוי, זה בעצמו הוא בחינת קרבנות..."

וכמו כן, בכל העבודות והקדושות שאדם רוצה לקדש עצמו, אף על פי שאינו זוכה חס ושלום לקדש עצמו כראוי, אף על פי כן היגיעה בעצמה והיסורי העצמו, שיש לו מזה, מחמת שרוצה וחפץ לקדש עצמו, רק שאין מניחין אותו, זה בעצמו הוא בחינת קרבנות"

סיפורים מאירים

סיפורי פרשה במשנת רביה"ק מוהר"ן מברסלב ותלמידיו ז"ע

"ונפש כי תקריב קרבן מנחה" (ויקרא ב א)
רש"י: "מי דרכו להתנדב מנחה - עני, אמר הקב"ה מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו"

על עני זה אתם מתאנחים !?

היה זה תקופת זמן לאחר הסתלקותו של רבינו, עוב רבי נתן את העיר נמירוב, עיר הולדתו, ועבר לגור בעיר ברסלב.

מיד בראשית מגוריו ב'ברסלב' נודע לו לרבי נתן, שסמוך ל'בית הקברות' גר יהודי צדיק תמים, ועובד השם גדול בשם: רבי נחמן בן ר' יודל, עני מרוד, כשכל פרנסתו היא מ"הלוויות" שהתקיימו, כשכל פעם שהביאו 'נפטרי' היה משרת את המלווים, ותמורת עבודתו, נתנו לו כמה פרוטות שחוקות - שכר מלאכתו.

רבי נתן שמאוד העריך את רבי נחמן זה, ואף היה הולך אליו להתבשם יחדיו בתורה ועבודה, תמה והקפיד על כך - שנותנים לאדם מרום זה - תפקיד שאינו מתאים לרום מעלתו. וכה התבטא מוהר"ן: "כזה יהודי מניחים לשבת בבית הקברות !! לפעמים יכול להיות שלא יהיה לו מה לאכול, אזי הקדוש ברוך הוא יקח אצל מישהו ילד, כדי שיתנו לו 'זעקסער' - מין מטבע, אסור לו לשבת בבית הקברות". ומוהר"ן אכן הוציא מבית הקברות ואף גם תמך בו.

יש לציין, שעני זה רבי נחמן בן ר' יודל, בנוסף לעניותו הגדולה, היה גם בעל חולי שהסבו לו סבל רב, וכן היה לו אישה קשה - שסבל הימנה מרורים וצרות רבות.

והיה זה פעם ב'ערב שבת' שמוהר"ן שוחח עם תלמידיו, ותוך כדי שיחתם, נכמרו רחמיהם על רבי נחמן זה, באמרם: "איי על ר' נחמן, רחמנות, רחמנות, מסכן, חולה ועני, עם אשה רעה!!" בשמוע זאת רבי נתן נענה ואמר: "עליו אתם מתאנחים!!" "עליו אתם גונחים!!", תוך כדי שמבאר את דבריו: "הוא עני, הוא אדם חולה, שעל ידי זה בוודאי לא יהיה 'רואה פני גיהנום!!" ואם להתאנח - התאנחו על זה - ונקט בשמו של איזה עשיר גדול - עליו תתאנחו! הוא אוכל את סעודת צהרים, נשכב לנוח, עובר עליו מה שהוא יודע, עליו תתאנחו!!!

"מן בני היונה" (ויקרא א י"ד)

ה'תוכי' שצעק ציציק ציציק

תפילתו של החסיד הנודע רבי שמואל ציציק הייתה כאש להבה, כשעבר לפני התיבה עורר את הקהל בנעימות ובדיבוק מיוחדת. וכל אחד לצד השעות הרבות שבילה במקומות הקדושים, וכן ב"שדות וביערות" הפרוסים במרחבי ארץ הקודש בהתבודדות ובשפיכת שיח נוכח פני ה'.

בהקשר לכך מובא סיפור מעניין בעלון "קרני אור" (יו"ל ע"י קהילת קרו אור בנשיאות הגרי"מ שכטר שליט"א) בו מסופר סיפור שסיפר הגרי"מ שכטר בשם בנו הרב נחמן ז"ל

וכך הוא עובדא דסיפור, כפי שסיפר בלשונו: סיפר לי בני ר' נחמן, שפעם יצא הרב החסיד רבי פיבל לבל זצ"ל יחד עם רבי שמואל להתבודד בין עצי היער שבמרגלות ההר "עמוקה". טרם נפרדו השנים, שיכמו להיפגש לאחר שעת ההתבודדות, כשרבי שמואל שנהירים היו לו שבילי ההר ויובל לת רעהו אל מחוז חצצם.

כעבור שעה ביקש ר' פיבל להיפגש עם רבי שמואל כמסוכסם ביניהם, והחל לצעוק בשמו: ציציק, ציציק... אך רבי שמואל עמד מרוחק, שקוע בתפילתו, וקולו של ר' פיבל לא נשמע לו כלל.

רבי שמואל אכן לא שמע, אבל היה אחר ששמע את הקול הקורא: ציציק, ציציק... היה זה ציפור "תוכי מדבר" שעמד על אחד מהענפים שבעצי היער, וידוע שהקב"ה הטביע בו טבע שכאשר שומע קול מדבר, חוזר התוכי וקורא אחר הקורא.

התוכי שמע את קולו של ר' פיבל וקרא: ציציק, ציציק... וחזר וקרא: ציציק, ציציק... ורבי שמואל עומד ומתפלל, ופתאום מתפלא לשמוע קול של ציפור הקורא לעברו: ציציק, ציציק... ובחשבו שהציפור באה לבקש ממנו "תיקון", קרא רבי שמואל לעברו: "וואס קומסטו צו מיר? לויף גלייך צום רעפן!..." - "למה באת אליי? רוך היישר אל רבינו!!"

"אחת ממצות ה'" (ויקרא ד כז)

לפחות קיימתי מצוות ברית מילה

היה זה פעם כשהבחין מאן דהוא בחסיד הנודע רבי בייך רובינון, אד מוצל מאש מפורלניה, ולאחר מכן משפיע תורה וחסידות ב'מאנסי' שב'ארצות הברית', שהוא שרוי במאור פנים ושמחה מיוחדת שלא כהרגלו, היה לפלא בעיניו כל כך.

וכששאלו מה יום מיומייים? עובר מה ראה כבודו לשמוח היום כל כך בשמחה יתירה? נענה לו רבי בייך, אספר לך עובדא של דברים: נזכרתי, שהיום לפני שנים כך וכך - ביום זה הכנסתי את בני לבריתו של אברהם אבינו, אולם בני זה לא זכה לאריכות ימים כלל, כי נקעד על קדושה ה' בשנות השואה האיומה, ובזכרי אותו היום, פחו עלי יצירי והחל לדאגני במחשבות עצבות ותוגה, על שאבדתי, אולם התגברתי והצלחתי לעמוד בדבר לקים המצוה הגדולה - 'להיות בשמחה תמיד' על שזכיתי וזכיתי לקיים בו לפחות "מצות הברית מילה כראוי", ולא נתתי ליצרי להחליש דעתי במחשבות של עצבות ומרה שחורה. ומכאן מאור פני השמחים שראתי.

מתחזקים

מן הסגר ההוא נשקי הקוראים

ילדים יקרים! ישנה נקדה חשובה מאוד מאוד, שעלינו לדעת זאת היטב ולהפנימה היטב היטב בתוכנו. מדה זו נקראת "התחזקות", ואשר נשמה בן הוא, להיות חזקים ולא לפל בשנים אפן, גם אם הוא הולך לנו כל כך טוב כפי שזכרנו, נשמח ונתחזק עם הדברים הטובים שכן יש לנו, ונקראת שבעצרת השם עוד נזקה להתעלות יותר ויותר - ולהשיג גם את מה שאין לנו עדין. היה פעם שרבי נתן מברסלב החל לספר בשבחים של הרבה צדיקים, ובתוך שיחתו אמר: "מדוע היה צדיק זה זה גדול במעלה כל כך? משום שהיה לו כל כך הרבה ממדת התחזקות" וכך מנה הרבה צדיקים גדולים, באמרו: "שזכו להגיע למדרגתם - רק הם תמיד התחזקו - גם כשהיה להם קשי וימדיה, הם לא נפלו בעיני עצמם, אלא התחזקו והמשיכו.

ורבי נתן סיים ואמר: "ומדוע הנני כמו שאני, משום שיש בעצמי כל כך הרבה מדת התחזקות". הרי דברים אלו הם כל כך חזקים - שהכל תלוי בהתחזקות, כמה שכן אדם מתחזק, כמה שהוא אינו מתאוש, והוא רוצה להיות טוב, ללמד להתפלל ולהיות יהודי נשיר, גם אם בינתיים הוא אינו מצליח - אך אינו נותן לעצמו לפל, הוא מתחזק ומתחיל פעם אחר פעם, לבסוף יזכה לכך בעצרת השם.

המשך פניני פרשה

ואפ"ל בדברי הזוהר, על תוספת מספר: **שבע** אצל משה רבינו, שרמוז כאן עניין ההתחזקות גם **בעת ירידה**; **שהמשכן** היה **בחוף לארץ**, ושהקב"ה כביכול ירד מלעילא לעולמנו. וזהו 'שבע', ע"ד הפסוק: **'שבע יפול צדיק וקם'**. וכמובא בדברי הזוהר.

ולמעשה, יש כאן חיזוק גדול, שעל אף שהיה ירידה במשכן, שהיה בחו"ל. ושהקב"ה כביכול ירד לעולמנו הרמוז בתיבת **'ויקרא'**, נקרא משה עם: א' **זעירא**, בלשון חיבה.

"אדם כי יקריב מכנס" (ב.א)

ב'ספרנו' מפרש: **"כי יקריב מעצמכם, בוודאי דברים בהכנעה, על דרך ונשלמה פרים שפתינו"**. וכאמרו: **"זבחי אלוקים רוח נשברה"**, כי אין חפץ בכסילים המקריבים בלתי הכנעה קודמת". ואפ"ל בדבריו: **'מכנס'** אותיות: **'מ'מך'** ע"ד הכתוב: **'כי ימך אחיך'**, שרמוז **ללב נשבר בעת הקרבת והוודיו**. וב'שיחות הר"ן' (מ"א): **שבעת ההתבודדות והוודיו דברים יש לאדם להיות בלב נשבר**, וזהו כאן **'הלב נשבר' בוודיו**.

כן אפ"ל, **'מכנס'** גמטריא **מאה**. וכבר אמרו חז"ל על **המאה ברכות** (מנחות מ"ג): **'אל תקרא מה אלא מאה'**. והמברך **מאה ברכות** כאלו **הקריב כל הקטנות** (בעל הרוקח). וזה **'מכנס'** - **'מאה ברכות'** - **ששקולים כנגד הקרבות**.

"זכר תמים יקריבנו" (ב.א)

זכר הוא **ההשפעה**. מי שמשפיע לאחרים וביותר המלמדים תורה לתלמידים: **"תמים יקריבנו"**, שיש להם להקפיד **ללמד ללא טעויות**. כדברי המשנה באבות (פרק א): **"חכמים הזהרו בדבריכם"**. ובדברי חז"ל (ב"ב כ"א). על רב דימי מנהרדעא שאמר: שיש להושיב מלמדי תינוקות שמדייקים, משום: **"שבששתא כיון דזעל על"** - שטעויות שנכנסים בימי הקטנות יכולים להשאר תמיד (מפרשים). **וכן בדברי רבינו** (ליקו"מ מ"ז ב) שצריכים זהירות גדולה ביותר כשאומרים דברי תורה, שכל אחד ישמע מה שהוא צריך לו.

"אל פתח אהל מעד יקריב אתו לרצונו לפני ה'" (א.א)

גם לאלו אשר עומדים ב'פתח', ולא נכנסו לשערי הקדושה, יש להם **להתחזק ברצונות טובים**, וזו המשכו של כתוב: **'יקריבנו לרצונו לפני ה''**, שיתקרו בדרך הרצונות. וכבר מובא מגודל מעלת הרצונות הטובים.

"או נפש כי תשבע לבטא בשפתים להרע או להטיב לכל אשר יבטא האדם בשבועה, ונעלם ממנו" (ה.ד)

יש לדייק שהקדים **'להרע'** לפני **'להטיב'**, הרי לעולם יש **להקדים את הטוב**: ואפ"ל ששכיון שמדבר כאן על **'הדיבור'** של האדם (לבטא בשפתים) הוא ע"ד הפסוק: **"מות וחיים ביד לשון"** (משלי י"ח) שמקדים את המוות לפני החיים. וכדברי הכתוב: **'סור מרע ועשה טוב'**.

ולמעשה; בדיבור האדם, תלוי: **'להרע או להטיב'**, וכמובא (ליקו"מ ל"ד) **שהדיבור הם כלי השפע, ולפי דיבוריו כן נשפעים השפע לאדם**.

ואפשר להוסיף ע"פ דברי המדרש (ילקוט שמעוני ויקר י"ד): **"מות וחיים ביד לשון, הכל תלוי בלשון. זכה - לחיים. נתחייב - למות. עסק בתורה בלשונו זכה לחיים, שהתורה עץ חיים, שנאמר עץ חיים היא למחזקים בה"**. וזהו: **'להרע או להטיב'** התלוי ב'ביטוי שפתיים', ובהמשך הכתוב: **'לכל אשר יבטא האדם בשבועה, שקאי על השבועה של התורה, שמושבעים ועומדים מהר סיני, וכן הכתוב: "נשבעתי ואקיימה לשמור משפטי צדקך", שע"י קיום השבועה בלימוד תורה, אז: "ונעלם ממנו" - שמתבטלת הגזירה, כדברי המדרש.**

חיזוק במלחמתנו

נגד היצר!

"כמו שגני אנשים שגלחמים זה כנגד זה. שפשאחד רואה שחברו

מתגבר נגדו, אזי הוא מתגבר ביותר כנגדו.

כמו כן ממש כשהרע רואה שמתחיל איזה טוב להתעורר... אזי הוא מתגבר ביותר... אשרי הזוכה לנצח המלחמה"

(שיחות הר"ן)

זוית ראטה <<

המלחמה באוקראינה